

Curtea Supremă de Justiție
DECIZIE

21 februarie 2018

mun. Chișinău

Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție
în componență:

Președinte Nicolae Gordilă,
Judecători Iurie Diaconu, Elena Covalenco,

a examinat, în camera de consiliu, fără citarea părților, admisibilitatea în principiu a recursurilor ordinare, împotriva deciziei Curții de Apel Cahul din 08 noiembrie 2017, declarate de avocata Mariana Arabadji și de avocatul Pavel Zamfir, în privința inculpatului

***Cînev Ion Xxx, născut la
xx xxxxxxx xxx, originar și locuitor al s. Xxxxxxxx, r-nul
Xxxxx, cetățean al R. Moldova, fără antecedente penale.***

	<i>Termenul de examinare,</i>
<i>instanța de fond:</i>	<i>07.09.2009 – 21.03.2011,</i>
<i>instanța de apel:</i>	<i>20.05.2011 – 06.12.2012,</i>
<i>instanța de recurs:</i>	<i>22.02.2013 – 23.04.2013.</i>
<i>instanța de apel:</i>	<i>02.07.2013 – 05.06.2014,</i>
<i>instanța de recurs:</i>	<i>09.10.2014 – 15.10.2014,</i>
<i>instanța de fond:</i>	<i>29.07.2014 – 20.05.2016,</i>
<i>instanța de apel:</i>	<i>18.07.2016 – 08.11.2017,</i>
<i>instanța de recurs:</i>	<i>16.01.2018 – 21.02.2018.</i>

Asupra recursurilor menționate, Colegiul penal,

CONSTATĂ :

1. Prin sentința Judecătoriei Cahul din 21 martie 2011, Cînev Ion a fost achitat de sub învinuirea comiterii infracțiunii prevăzute de art. 172 alin. (3) lit. a) Cod

penal, în baza art. 390 alin. (1) pct. 1) Cod de procedură penală, pe motiv că nu s-a constatat existența faptei infracțiunii.

Acțiunea civilă înaintată de XXXXXXX X., a fost respinsă ca neîntemeiată.

2. Instanța de fond a constatat că inculpatul Cînev Ion este învinuit, prin ordonanța privind modificarea învinuirii în ședința de judecată din 24.11.2010, că în una din zilele din intervalul de timp de la 31.01.2009 și până la 21.02.2009, în jurul orelor 13.00, aflându-se în s. XXXXXXX, r-nul XXXXX, urmărind scopul de a-și satisface pofta sexuală în formă perversă, a aplicat forța fizică față de minorul XXXXXXX X., născut la xx.xx.xxxx, și contrar voinței lui, l-a dus într-o fâșie forestieră situată la marginea satului, unde continuându-și acțiunile ilicite, a aplicat constrângerea psihică și fizică, manifestată prin amenințarea minorului cu omorul și imobilizarea acțiunilor de apărare a victimei, despre care știa cu certitudine că nu a atins vârsta de 14 ani, și profitând astfel de imposibilitatea ultimului de a se apăra, datorită vârstei sale fragede, și-a satisfăcut pofta sexuală în formă perversă cu acesta, contrar voinței lui.

Tot el, este învinuit că în una din zilele lunii martie anul 2009, aflându-se în domiciliul său din s. XXXXXXX, r-nul XXXXX, urmărind scopul de a-și satisface pofta sexuală în formă perversă, a aplicat forța fizică față de minorul XXXXXXX X. și contrar voinței lui, l-a dus într-un sarai din gospodăria sa, unde continuându-și acțiunile ilicite, a aplicat constrângerea psihică și fizică, manifestată prin amenințarea minorului cu omorul și imobilizarea acțiunilor de apărare a victimei, despre care știa cu certitudine că nu a atins vârsta de 14 ani, și profitând astfel de imposibilitatea ultimului de a se apăra, datorită vârstei sale fragede, și-a satisfăcut pofta sexuală în formă perversă cu acesta, contrar voinței lui.

Acțiunile inculpatului au fost încadrate de către organul de urmărire penală în baza art. 172 alin. (3) lit. a) Cod penal, ca satisfacerea poftelor sexuale în formă perversă, săvârșită prin constrângerea fizică și psihică a persoanei, profitând de imposibilitatea acesteia de a se apăra, săvârșite asupra unei persoane despre care se știa cu certitudine că nu a atins vârsta de 14 ani.

Instanța a reținut, că ansamblul probelor administrate nu confirmă învinuirea adusă inculpatului.

3. Procurorul în Procuratura r-lui Cahul, Mihail Cara, a declarat apel, solicitând repunerea în termen, casarea sentinței și pronunțarea unei noi hotărâri, prin care inculpatul să fie condamnat în baza art. 172 alin. (3) lit. a) Cod penal la 5 ani închisoare, cu executare în penitenciar pentru minori.

Apelantul a indicat că prima instanță incorect a apreciat probele prezentate în ședința de judecată, privind vinovăția inculpatului.

3.1. A declarat apel și XXXXXXX X., reprezentantul legal al părții vătămate minore, solicitând casarea sentinței și pronunțarea unei noi hotărâri, prin care inculpatul să fie condamnat în baza art. 172 alin. (3) lit. a) Cod penal, cu admiterea integrală a acțiunii civile.

Apelanta a invocat că probele administrate confirmă vinovăția inculpatului.

4. Potrivit deciziei Curții de Apel Cahul din 06 decembrie 2012, apelurile au fost respinse, ca nefondate.

Instanța de apel a indicat, că prima instanță a emis o sentință corectă, echitabilă și legală.

5. Procurorul în Procuratura de nivelul Curții de Apel Cahul, Dumitru Calendari, a declarat recurs ordinar, solicitând casarea acestei decizii și dispunerea rejudecării cauzei de către aceeași instanță de apel, în alt complet de judecată.

Recurentul a invocat, că instanța de apel nu s-a expus asupra tuturor probelor cercetate în cadrul ședinței, importante pentru soluționarea justă a cauzei penale, precum și întemeindu-și concluzia pe probele cercetate în instanța de fond fără a le verifica în ședința instanței de apel.

În drept, recursul a fost întemeiat pe art. 427 alin. (1) p. 6) Cod de procedură penală - instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel, hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția.

5.1. La 06 februarie 2013, a declarat recurs ordinar și avocatul Tudor Chircu, în numele părții vătămate, solicitând casarea deciziei menționate și dispunerea rejudecării cauzei de către instanța de apel pentru ca inculpatul să fie condamnat în baza art. 172 alin. (3) lit. a) Cod penal, cu admiterea acțiunii civile privind încasarea prejudiciului moral de 30.000 lei și a cheltuielilor pentru asistență juridică de 3280 lei.

Recurentul a indicat, că instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate.

6. Prin decizia Colegiului penal lărgit al Curții Supreme de Justiție din 23 aprilie 2013, recursul avocatului Tudor Chircu a fost respins, ca fiind depus peste termen, recursul procurorului a fost admis, casată total decizia atacată și dispusă rejudecarea cauzei de către aceeași instanță de apel, în alt complet de judecată.

Instanța de recurs a constatat că instanța de apel, și-a întemeiat soluția în exclusivitate pe declarațiile inculpatului, martorului Xxxxxx X. – mama inculpatului, și martorului Xxxx X., modificate în ședința instanței de apel, fără a lua în considerație și trecând cu vedere multitudinea de probe prezentate de acuzare în ședințele de judecată.

Sunt relevante motivele invocate de acuzare, precum că declarațiile părții vătămate au fost consecvente și consecutive pe tot parcursul anchetei penale, cât și în ședințele de judecată.

Declarațiile victimei minore au fost confirmate prin declarațiile consecvente și consecutive ale martorului minor Xxxxxx X., reprezentantul legal al victimei Xxxxxxx X., martorilor Xxxxxx X., Xxxxxx X. și Xxxxxxx X. date în cadrul întregului proces, martorului ocular Xxxx X. date la urmărirea penală și de două ori în cadrul ședinței de judecată a instanței de fond.

Procurorul a indicat la concret că declarațiile persoanelor menționate supra, și-au găsit confirmare, fiind în coroborare cu concluziile experților din raportul de expertiză psihiatrico-psihologică nr. 377 din 07.07.2009.

Instanța de apel a trecut cu vederea un alt argument esențial al acuzării, invocat împotriva versiunii inculpatului că nu s-ar fi aflat la locul săvârșirii faptei. Astfel, instanța de apel cu referire la descifrările telefonice numai a unui număr de telefon a lui Cînev I., xxxxxxxx, a conchis greșit precum că acesta nu a fost contactat de Xxxx X. în perioada când a fost comisă infracțiunea, or, în cadrul ședinței instanței de apel

inculpatul a declarat că avea 2 numere de telefon pe care le deținea, dar a indicat doar un număr și respectiv, descifrările au fost ridicate numai de pe un număr de telefon, argumente asupra cărora instanța de apel nu s-a expus.

Instanța de apel nu s-a expus nici asupra argumentului apelantului privind declarațiile martorului Xxxxxx X., precum că în ziua în care a fost comisă infracțiunea, inculpatul era acasă, cu mama sa, la care au venit mai multe persoane – Xxxxx X., Xxxx X. la ce martorul Xxxxxx X. a declarat că s-au întâlnit doar o singură dată de anul nou și nu în luna februarie sau martie a anului 2009.

Astfel, rezultând că versiunea apărării privind aflarea acasă a inculpatului în zilele din luna februarie sau martie 2009, în prezența lui Xxxxxx X., Xxxx X., Xxxxx X. și Xxxxxx X., nu și-au găsit confirmare. Or, declarațiile martorilor Xxxxx X. și Xxxxxx X., ultima fiind mama inculpatului, urmează a fi apreciate critic.

Având în vedere schimbarea declarațiilor de către martorul ocular Xxxx X., precum că nu a avut loc fapta incriminată inculpatului, procurorul a prezentat în ședința instanței de apel probe care, în viziunea sa, confirmă că Xxxx X. a schimbat declarațiile date în cadrul ședinței de judecată în scopul dezvinovățirii inculpatului, prin depunerea declarațiilor false, fapt confirmat de martorul Xxxx X. – mătușa lui Xxxx X., însă instanța de apel nu a dat apreciere acestei probe, nu a indicat-o în decizie și astfel nu este clar dacă a fost admisă sau respinsă proba respectivă.

La fel, procurorul a prezentat în instanța de apel probe, care în viziunea lui confirmă faptul că asupra martorul ocular Xxxx X. nu au fost comise acțiuni de influențare, amenințare sau de altă natură pentru a depune declarații neveridice împotriva inculpatului, însă instanța de apel doar a indicat că declarațiile martorilor Xxxxxx X., Xxxxxxx X., Xxxxxx X. Xxxxxxx X., nu confirmă faptul comiterii de către inculpat a infracțiunii incriminate.

Or, aceste probe au fost prezentate în scopul confirmării argumentului acuzării, precum că la urmărirea penală și de două ori în cadrul ședinței de judecată în instanța de fond, martorul Xxxx X. a depus declarații benevol, nesilit de nimeni, cu amănunte asupra tuturor circumstanțelor de fapt a cauzei, fără amenințare și influențare de altă natură, dar ulterior audiat în ședința instanței de apel, așa cum indică procurorul, le-a schimbat cu scopul de a-l elibera de răspundere penală pe Cînev I. Deci, în atare circumstanțe, declarațiile decisive făcute de martorul Xxxx X. la urmărirea penală și de 2 ori în cadrul ședinței de judecată în instanța de fond, nu puteau fi respinse, în cazul în care instanța nu a constatat nici o încălcare a prevederilor art. 94 Cod de procedură penală.

Astfel, instanța de apel s-a limitat doar la transcrierea declarațiilor făcute de martorul Xxxx X. în ședința instanței de apel, fără a indica probe concrete, care cu adevărat ar confirma motivele schimbării (presupusele amenințări) de către martor a declarațiilor sale date la etapa urmăririi penale și în ședințele de judecată în prima instanță.

7. Potrivit deciziei Curții de Apel Comrat din 05 iunie 2014, apelurile au fost admise, casată total sentința și dispusă rejudecarea cauzei de către aceeași instanță de fond, în alt complet de judecată.

Instanța de apel a reținut, că au fost încălcate prevederile art. 30 alin. (3) Cod de procedură penală, conform căror cauza urma să fie judecată de un complet format din 3 judecători.

Astfel, având în vedere că nu a fost judecată cauza de către o instanță instituită prin lege, a fost încălcat dreptul la un proces echitabil garantat de art. 6 par. 1 CEDO.

8. Inculpatul a declarat recurs ordinar, solicitând casarea acestei decizii, cu dispunerea rejudecării cauzei de către aceeași instanță de apel, în alt complet de judecată.

Recurentul a menționat că temeiul invocat de instanța de apel, că ar fi fost încălcate prevederile art. 30 alin. (3) Cod de procedură civilă, nu este prevăzut în art. 415 alin. (1) pct. 3) Cod de procedură penală.

9. Prin decizia Colegiului penal al Curții Supreme de Justiție din 15 octombrie 2014, recursul a fost declarat inadmisibil.

Instanța de recurs a constatat că, potrivit pct. 36 al Hotărârii Plenului Curții Supreme de Justiție cu privire la judecarea recursului ordinar în cauza penală nr. 9 din 30.10.2009, deciziile instanței de apel prin care s-a dispus rejudecarea cauzei nu sunt supuse căilor de atac.

10. Prin sentința Judecătorei Cahul din 20 mai 2016, Cînev Ion a fost condamnat în baza art. 172 alin. (3) lit. a) Cod penal, la 10 ani închisoare, cu executare în penitenciar de tip închis, începând din 20 mai 2016.

De la inculpat s-a încasat în beneficiul lui Xxxxxxx X. prejudiciul moral de 10.000 lei și cheltuielile de judecată în mărime de 1780 lei.

Instanța de fond a constatat că *potrivit învinuirii*, în una din zilele din intervalul de timp de la 31.01.2009 până la 21.02.2009, în jurul orelor 13.00, inculpatul Cînev Ion, aflându-se în s. Xxxxxxxx, r-nul Xxxxx, urmărind scopul de a-și satisface pofta sexuală în formă perversă, a aplicat forța fizică față de minorul Xxxxxx X., născut la xx.xx.xxxx, și contrar voinței lui l-a dus într-o fâșie forestieră din marginea satului, unde continuându-și acțiunile ilicite, a aplicat constrângerea psihică și fizică manifestată prin amenințarea minorului cu omorul și imobilizarea acțiunilor de apărare a victimei, despre care știa cu certitudine că nu a atins vârsta de 14 ani, și profitând astfel de imposibilitatea ultimului de a se apăra, datorită vârstei sale fragede, și-a satisfăcut pofta sexuală în formă perversă cu acesta, contrar voinței lui.

Tot el, în una din zilele lunii martie anului 2009, aflându-se în domiciliul său din s. Xxxxxxxx, r-nul Xxxxx, urmărind scopul de a-și satisface pofta sexuală în formă perversă, a aplicat forța fizică față de minorul Xxxxxx X. și contrar voinței lui l-a dus în șopronul din gospodăria sa, unde continuându-și acțiunile ilegale, a aplicat constrângerea psihică și fizică, manifestată prin amenințarea minorului cu omorul și imobilizarea acțiunilor de apărare a victimei, despre care știa cu certitudine că nu a atins vârsta de 14 ani, și profitând astfel de imposibilitatea ultimului de a se apăra, datorită vârstei sale fragede, și-a satisfăcut pofta sexuală în formă perversă cu acesta, contrar voinței lui.

În baza probelor administrate, instanța a conchis că vinovăția inculpatului a fost dovedită integral și i-a încadrat acțiunile în baza art. 172 alin. (3) lit. a) Cod penal, ca satisfacerea poftei sexuale în formă perversă, săvârșită prin constrângere

fizică și psihică a persoanei, profitând de imposibilitatea acesteia de a se apăra, acțiunile fiind săvârșite asupra unei persoane despre care se știa cu certitudine că nu a atins vârsta de 14 ani.

Instanța a reținut că sunt veridice declarațiile părții vătămate minore Xxxxxx X., ca fiind consecvente și consecutive pe tot parcursul urmăririi penale și în ședințele de judecată, acesta susținând în fapt acuzațiile aduse inculpatului, că contrar voinței lui, l-a dus într-o fâșie forestieră din marginea satului, unde a aplicat constrângerea psihică și fizică față de el, manifestată prin amenințarea cu omorul și imobilizarea acțiunilor de apărare ale sale, despre care știa cu certitudine că nu a atins vârsta de 14 ani, profitând astfel de imposibilitatea lui de a se apăra, datorită vârstei sale fragede, apoi și-a satisfăcut pofta sexuală în formă perversă.

Aceste declarații au fost confirmate prin declarațiile consecvente și consecutive ale martorului minor Xxxxxx X., a reprezentantului legal al părții vătămate Xxxxxxx X. date în cadrul întregului proces penal, și declarațiile martorului ocular Xxxx X. date în cadrul urmăririi penale.

Veridicitatea declarațiilor părții vătămate, este confirmată și prin raportul de expertiză psihiatrico-psihologică nr. 377a din 07.07.2009, potrivit cărei minorul Xxxxxx X., este capabil să perceapă corect evenimentele care au avut loc conform declarațiilor depuse, adică acțiunile de abuz sexual și în consecință redarea lor în mod concret, situațional, corespunzător vârstei, subiectului, deoarece victima poate reda evenimentele din lumea înconjurătoare prin prisma propriilor retrairi și a experiențelor.

Cu referire la schimbarea declarațiilor martorului ocular Xxxx X., precum că nu a avut loc fapta incriminată inculpatului, au fost prezentate probe care confirmă că Xxxx X. a schimbat declarațiile în cadrul ședinței de judecată în scopul dezvinovățirii inculpatului, astfel fiind depuse declarații false, fapt confirmat prin declarațiile date de Xxxxxxx X. și procesul verbal de audiere a martorului Xxxx X. în cadrul urmăririi penale.

Or, în situația în care persoana își schimbă declarațiile, completul de judecată are obligația prevăzută de art. 314 alin. (1), 368 alin. (1), pct. 1) Cod de procedură penală și pct. 34 al Hotărârii Plenului Curții Supreme de Justiție, privind sentința judecătorească, nr. 5 din 19.06.2006, să cerceteze toate depozițiile lui, să clarifice motivele schimbării lor și, în urma cercetării în cumul cu alte probe administrate în cauză, să le aprecieze în mod corespunzător.

În fața instanței, martorul Xxxx X. a declarat că cel mai bine este să spună adevărul, astfel referindu-se la unele declarații date ulterior celor date în cadrul procuraturii, însă realizând ulterior că inculpatul nu a scris nici o plângere pe el, așa cum a fost dus în eroare de ofițerul Xxxxxx X., acesta și-a schimbat declarațiile în sensul dezvinovățirii inculpatului, circumstanțe care sunt apreciate critic, neținându-se cont de alte declarații, decât de cele date prima dată, în cadrul procuraturii.

Este apreciată critic și recipisa întocmită de partea vătămată Xxxxxx X. cu următorul conținut „*Eu vreau să spun tot ce-i drept. Așa ceva nu a fost cum merge treaba. Bunica m-a pus la cale să spun minciuni, că Vanea și Serioja și-au bătut joc de mine și a spus că trei ori a fost treaba asta dar nu a fost niciodată treaba asta*” prezentată în cadrul ședinței de judecată de apărătorul inculpatului, or, respectiva

recipisă a fost întocmită în condiții suspecte, iar intenția victimei nu a fost una coerentă, ba chiar contradictorie poziției pe parcursul procesului.

Mai mult, instanța a conchis că partea vătămată a scris această recipisă fiind disperat în urma certei cu bunica sa, Xxxxxxx X. și fiind obosit, din declarațiile date suplimentar, de atâtea ședințe de judecată, și fiindu-i rușine să mai povestească despre cele întâmplate în fața tuturor participanților la proces.

La fel, sunt apreciate critic și declarațiile martorului Xxx X., care fiind în relații bune cu familia inculpatului, a declarat că în iarna anului 2015, înainte sau după anul nou, când partea vătămată locuia cu el, acesta a luat recipisa de sub perna părții vătămate și a transmis-o inculpatului, or, Xxxx X. a declarat că a primit recipisa de la Xxx X. la 06.05.2015.

La stabilirea pedepsei, instanța a ținut cont de prevederile art. 16, 61, 75-77, 79 Cod penal, că circumstanțe agravante nu s-au stabilit, cea atenuantă fiind săvârșirea infracțiunii de către un minor, că infracțiunea comisă este una deosebit de gravă și din punct de vedere al moralității și a consecințelor asupra persoanelor agresate, infracțiunile săvârșite au un impact profund negativ asupra dezvoltării normale sexuale a copilului minor, motiv pentru care, în privința inculpatului nu poate fi reținută circumstanța excepțională – minoratul, or, situația excepțională respectivă se referă la împrejurările în care minorul, în circumstanțe ce nu depind de voința sa, precum educație și întreținere necorespunzătoare, a săvârșit o faptă infracțională. Reieșind din caracteristicile eliberate inculpatului de instituțiile de învățământ și primărie, acesta se caracterizează pozitiv, cu succese, este educat într-o familie respectată în societate, ceea ce exclude împrejurările grele a minorului la săvârșirea infracțiunii.

Astfel, scopul pedepsei penale va putea fi atins doar prin aplicarea inculpatului a unei pedepse privative de libertate pe un termen de 10 ani, cu executare în penitenciar de tip închis.

11. Procurorul în Procuratura r-lui Cahul, Elena Botnari, a declarat apel, solicitând, casarea sentinței și pronunțarea unei noi hotărâri, prin care inculpatul să fie condamnat în baza art. 172 alin. (3) lit. a) Cod penal la 5 ani închisoare, cu executare în penitenciar de tip închis.

Apelanta a indicat că prima instanță a conchis imposibilitatea aplicării în privința inculpatului a prevederilor art. 79 Cod penal, stabilindu-i pedeapsă sub formă de închisoare pe un termen de 10 ani, dar potrivit art. 79 Cod penal, minoratul persoanei care a săvârșit infracțiunea se consideră circumstanță excepțională.

La fel, prima instanță nu a ținut cont că procesul penal s-a desfășurat pe parcursul a 7 ani, ceea ce tot are importanță pentru stabilirea pedepsei.

11.1. A declarat apel și avocatul Victor Baran, solicitând casarea sentinței și pronunțarea unei noi hotărâri, prin care inculpatul să fie achitat, pe motiv că nu s-a constatat fapta infracțiunii, iar acțiunea civilă să fie respinsă ca neîntemeiată.

Apelantul a invocat că inculpatul nu a comis faptele de care este învinuit.

Nu a fost prezentată nici o probă care să confirme vinovăția inculpatului, or, declarațiile martorului Xxxx X., date la urmărirea penală, sunt dubioase și urmau a fi verificate prin acțiunile de confruntare, sau în coroborare cu alte probe, precum și cu descifrările telefonice și declarațiile altor persoane.

Potrivit declarațiilor martorului Xxxx X., date în cadrul ședinței de judecată, la faza de urmărire penală nu a spus adevărul, cele declarate fiind sub amenințarea că poate fi închis. Nu a văzut că inculpatul ar fi întreținut relații sexuale cu partea vătămată.

La fel, partea vătămată a declarat că nu ține minte când au avut loc acțiunile violente, nu relatează cu amănunte, declarând doar în linii generale ce s-a întâmplat.

Potrivit raportului de examinare medico-legală nr. 222 din 21.04.2009, leziuni corporale pe corpul părții vătămate nu au fost depistate, iar declarațiile reprezentantului legal al acestuia – Xxxxxxx X. și a fratelui minor – Xxxxxx X. nu pot fi puse la baza constatărilor, deoarece reies din declarațiile părții vătămate.

Partea vătămată, a făcut un înscris care sporește dubiile privind veridicitatea declarațiilor acestuia.

Martorul Xxx X. a confirmat poziția de regret a părții vătămate, referitor la situația creată și la acuzațiile false aduse inculpatului.

Nici descifrările telefonice nu confirmă poziția acuzării, deși Xxxx X. nu a avut convorbiri telefonice cu inculpatul, când acesta a fost liber de la serviciul militar și se afla în s. Xxxxxxxx, r-nul Xxxxx.

11.2. Avocata Mariana Arabadji, la fel a declarat apel, solicitând casarea sentinței și pronunțarea unei noi hotărâri, prin care inculpatul să fie achitat, pe motivul lipsei în acțiunile lui a faptei infracționale.

Apelanta a invocat, că prima instanță a depășit limitele judecării cauzei, atribuindu-și rolul și funcțiile organului de urmărire penală, constatând că episodul din luna martie a avut loc de fapt la 17.04.2009, condamându-l pe inculpat și pe acest episod, în lipsa unei învinuiri în acest sens, fără ca inculpatului să-i fie incriminată săvârșirea unei infracțiuni la 17.04.2009.

Acuzarea nu a prezentat nici o probă, care i-ar fi permis instanței de judecată să pronunțe o sentință de condamnare, iar instanța de fond urma să aprecieze cât de veridice pot fi declarațiile martorului Xxxxxxx X., care nu a văzut nimic și cunoaște despre cele întâmplate doar din auzite.

Mai mult, despre faptul că martorul Xxxxxxx X. are o influență negativă asupra inculpatului o spune chiar nepotul acesteia.

La fel, este neclară și poziția instanței de fond față de declarațiile martorului Xxxx X., or, acțiunile lui Xxxxxx X. ridică mai multe întrebări, asupra cărora urma să se expună instanța de fond.

Vinovăția inculpatului nu și-a găsit confirmarea pe parcursul cercetării judecătorești, de către instanța de judecată nefiind apreciate probele din punct de vedere al pertinentei, concludenței, utilității și veridicității ei, iar toate probele în ansamblu – din punct de vedere al coroborării lor.

12. Potrivit deciziei Curții de Apel Cahul din 08 noiembrie 2017, apelurile au fost admise, casată total sentința și pronunțată o nouă hotărâre.

Cînev Ion a fost condamnat în baza art. 172 alin. (3) lit. a), 79 Cod penal, la 5 ani închisoare, cu executare în penitenciar de tip închis, începând din 08 noiembrie 2017, deducându-se durata arestului din 20 mai 2016 până la 08 noiembrie 2017.

De la inculpat s-a încasat în beneficiul lui XXXXXXXX X. prejudiciul moral de 10.000 lei și cheltuielile de judecată în mărime de 1780 lei.

Instanța de apel a reținut, că instanța de fond eronat a menționat în partea descriptivă a sentinței că „*Potrivit învinuirii Cînev Ion, în una din zilele*” or, prima instanță a considerat că fapta încriminată a fost dovedită și a emis o sentință de condamnare și nu una de achitare sau de încetare a procesului penal, motiv pentru care, se impune necesitatea casării sentinței.

Astfel, instanța de apel a constatat că, în una din zile din intervalul de timp 31 ianuarie 2009 - 21 februarie 2009, inculpatul Cînev Ion, aflându-se în s. XXXXXXXX, r-nul XXXXX, urmărind scopul de a-și satisface pofta sexuală în formă perversă, a aplicat forța fizică față de minorul XXXXXXX X., născut la xx.xx.xxxx, și contrar voinței lui, l-a dus într-o fâșie forestieră din marginea satului, unde continuându-și acțiunile ilicite, a aplicat constrângerea psihică și fizică manifestată prin amenințarea minorului cu omorul și imobilizarea acțiunilor de apărare ale victimei, despre care știa cu certitudine că nu a atins vârsta de 14 ani, și profitând de imposibilitatea ultimului de a se apăra, datorită vârstei sale fragede, și-a satisfăcut pofta sexuală în formă perversă cu acesta.

Tot el, în una din zilele anului 2009, aflându-se în domiciliul său din s. XXXXXXXX, r-nul XXXXX, urmărind scopul de a-și satisface pofta sexuală în formă perversă, a aplicat forța fizică față de minorul XXXXXXX X. și contrar voinței lui l-a dus în șopronul din gospodăria sa, unde continuându-și acțiunile ilegale, a aplicat constrângerea psihică și fizică manifestată prin amenințarea minorului cu omorul și imobilizarea acțiunilor de apărare ale victimei, despre care știa cu certitudine că nu a atins vârsta de 14 ani, și profitând de imposibilitatea ultimului de a se apăra, datorită vârstei sale fragede, și-a satisfăcut pofta sexuală în formă perversă cu el.

Instanța a statuat că inculpatul nu a recunoscut vina și a declarat că faptele imputate nu au avut loc, deoarece este educat în familie bună. Timp de 25 de ani cât locuiește în vecinătate cu XXXXXXX X. permanent erau conflicte. Recipisa scrisă de XXXXXXX X. a fost adusă de un consătean numit XXXXXXXXXXXX X. Nu cunoaște din care motive partea vătămată a dat asemenea declarații. XXXXXXX XXXXX și XXX au fost influențați de bunica lor XXXXXXX X. Cu XXXX X. a ținut legătura și a fost la el la unitate înainte de ședința de judecată.

Totodată, vinovăția inculpatului este integral demonstrată prin cumulul de probe administrate.

Astfel, partea vătămată minoră XXXXXXX X., ale cărei declarații pe întreg parcursul procesului penal, în faza de judecată, sunt constante, a declarat că este vecin cu inculpatul, nefiind prieteni și temându-se de el, deoarece era mai mare. Fiind singur acasă, a fost chemat de inculpat în subsolul casei, unde a săvârșit acțiuni cu caracter sexual perverse în privința lui. Cu ei în subsol era și XXXX X. Acțiuni de acest gen au mai avut loc pe când se afla în grădina casei sale și Cînev I. a sărit gardul, l-a apucat de mână și cu forța l-a dus în pădure unde de asemenea a săvârșit acțiuni cu caracter sexual perverse în privința lui. În pădure, astfel de acțiuni au avut loc de 2 ori, iar în subsol o singură dată. Toate cele întâmplate au avut loc în anul 2009, afară era cald, fiind îmbrăcat subțire. Diferența în timp a acțiunilor inculpatului asupra lui erau de o săptămână. Inculpatul cunoștea despre vârsta lui și în ce clasă

învață. Despre cele întâmplate a povestit doar fratelui său, care era mai mic cu 2 ani, iar ultimul i-a povestit bunicii Xxxxxxx X. Recipisa în care a scris că faptele nu au avut loc și că bunica sa l-ar fi învățat cum să declare neadevăr, el a scris-o când era singur în cameră, caietul l-a pus sub pernă și a adormit. Recipisa a fost luată de Xxxxxx, nepotul unei rude de-a lui, la care a dormit o perioadă de timp. A scris recipisa deoarece s-a certat cu bunica sa. Motivul care a stat la baza certei erau banii, după care el a scris recipisa pentru a se răzbuna. A dorit să se împace cu inculpatul, chiar și l-a iertat. Recipisa a fost scrisă în caiet. Xxxxxx a intrat în cameră atunci când a închis caietul. Este obosit de atâtea procese, îi este rușine să povestească despre cele întâmplate, a dorit ca prin această recipisă să se termine tot. Nu neagă declarațiile anterior depuse, prin care a relatat despre cele întâmplate, ci explică dorința de a nu mai participa la judecarea cauzei, deoarece este umilit prin multiplele interogări. A mai semnat o recipisă, în care indică că inculpatul nu este vinovat, însă ambele recipise au fost întocmite și la insistența rudelor și prietenilor familiei Cînev, fiind nevoit să le semneze pentru a evita insistența exercitată asupra lui și pentru a înceta terorizarea sa.

Prin recipisele menționate, apărarea construiește tactica apărării inculpatului indicând că, doar prin respectivele documente se dovedește sinceritatea părții vătămate, fără dubii că recipisele au fost întocmite și semnate de către partea vătămată. Însă, în fiecare caz au fost prezentate instanței de judecată de către avocații inculpatului și nu de către însuși Xxxxxxx X., care a explicat circumstanțele întocmirii recipiselor și faptul că respectivele nu exprimă voința lui, fiind întocmite sub insistența rudelor și prietenilor familiei inculpatului.

Sunt neîntemeiate alegațiile apărării, precum că partea vătămată se află sub influența bunicii sale Xxxxxxx X. și neagă informația din recipise când ultima este alături de el, deoarece în instanța de apel Xxxxxxx X. în calitatea sa de reprezentant legal a fost înlocuită cu un alt reprezentant legal, în prezența căruia Xxxxxxx X. nu a susținut cele relatate în recipise.

Deci, nu pot fi puse la baza achitării inculpatului recipisele întocmite de partea vătămată și prezentate de către avocații apărării în fața instanțelor din judecată. Deși recipisele se dețin în materialele dosarului penal, conținutul expus în ele nu coroborează cu restul probelor care sunt examinate și analizate de către instanța de apel.

Martorul Xxxxx X., a declarat că atunci când ei se aflau în grădina casei, a văzut cum inculpatul a sărit gardul, l-a apucat pe fratele său Xxx de cap și l-a lovit în nas, apoi l-a târât în pădure, iar fratele țipa. Acolo se afla și Xxx X. Inculpatul cu Xxxxx X. și Xxxx X. au plecat mai la deal, dar el a fugit acasă. Peste o oră a venit fratele, din nas îi curgea sânge, tremura și nu-l putea liniști, iar când l-a întrebat a răspuns că l-au lovit peste nas. L-a întrebat dacă trebuie să-i spună bunicii despre cele întâmplate la ce a zis că nu trebuie, deoarece inculpatul l-a amenințat că dacă va zice cuiva despre cele întâmplate îl va omorî și i-a povestit despre acțiunile perverse la care a fost supus de inculpat, și anume că Xxx X. îl ținea, iar inculpatul săvârșea acțiunile perverse. Într-o zi, când și bunica era în grădină, inculpatul cu prietenii strigau în adresa lui Xxxxx X. cu vorbe jignitoare, după care dânsul i-a povestit bunicii despre cele întâmplate și ce i-a povestit Xxxxx X. Inculpatul când îl vedea pe

fratele său, permanent îl înjura și speria cu cuvinte necenzurate ca să nu spună nimănui despre cele întâmplate;

Martorul Xxxx X., a relatat că este vecin cu inculpatul, iar în luna februarie 2009 a fost înrolat în armată. De către inculpat a fost vizitat o singură dată în armată. Nu a fost influențat de nimeni să-și schimbe declarațiile, nu i s-au achitat bani pentru aceasta. Prima dată fiind audiat în cadrul Procuraturii la 30.06.2009 nu a fost amenințat pentru a face declarații.

Potrivit declarațiilor martorului Xxxx X. din 30.06.2009, depuse la urmărirea penală, acesta făcea serviciul militar în termen. La 21.02.2009 i-a fost acordată învoire. Aflându-se acasă, în s. XXXXXXXX, r-nul XXXXX, l-a sunat pe prietenul său Cînev I. care a spus că se află în pădurea de lângă grădină și s-a deplasat la el. Inculpatul l-a văzut pe XXXXX X. în grădina sa și a mers spre el, l-a tras peste plasă cu forța, aducându-l în păduricea unde se aflau și unde inculpatul a întreținut raport sexual în formă perversă cu XXXXX X.

Conform declarațiilor martorului Xxxx X. din 31.01.2011, date în instanța de fond, cât și a celor suplimentare, el a repetat cele relatate în cadrul urmăririi penale, susținând că inculpatul a întreținut raport sexual în formă perversă cu XXXXX X., contrar voinței ultimului.

Potrivit declarațiilor martorului Xxxx X. din 02.05.2012, date în instanța de apel, el nu ar fi spus adevărul în instanța de fond și nici la procuratură.

Totodată, urmează a fi apreciate ca fiind veridice declarațiile date în cadrul urmăririi penale și în instanța de fond la 31.01.2011, din considerentele că ele au fost făcute în scurt timp după ce a avut loc infracțiunea și respectivele declarații coroborează cu cele făcute de partea vătămată XXXXX X. și martorul XXXXX X.

Martorul XXXXXXXX X., a declarat în ședința instanței de fond, că este bunica părții vătămate XXXXX X. A aflat despre cele întâmplate în aprilie 2009. Când se afla la serviciu a sunat-o nepotul XXXXX și i-a spus că s-a întâmplat ceva acasă, ea indicându-i să vină la serviciu. Ambii nepoți au venit plângând, de unde au mers la polițistul de sector și a depus plângere în privința lui Cînev I. Nepotul cel mai mic XXXXX, i-a comunicat că inculpatul l-a luat pe XXXXX X. odată în subsolul casei sale și de două ori în pădure, unde a săvârșit acțiuni sexuale perverse cu XXXXX X. La cele întâmplate a fost prezent și Xxxx X. S-a deplasat la unitatea militară împreună cu polițistul de sector XXXXX X. unde Xxxx X. își făcea serviciul militar și acesta i-a povestit că la 21.02.2009 a avut liber de la unitatea militară în care a fost înrolat, iar inculpatul l-a chemat în pădure, pe XXXXX X. luându-l cu forța din grădină și ducându-l la o distanță de 100 m., unde l-a violat. Ea și XXXXX X. au fost amenințați de inculpat și de fratele mai mare a acestuia cu moartea, iar după cele întâmplate partea vătămată a avut un stres mare, s-a schimbat total și nu o mai asculta. XXXXX X. i-a comunicat că XXXXX X. l-a influențat pe Xxx X., care este prieten cu familia Cînev, ca să-l sperie pe XXXXX X. și acesta să scrie recipisa așa cum locuise la Xxx X. timp de o lună și jumătate. Xxx X. l-a impus pe XXXXX X. să scrie această recipisă, iar pe ea a amenințat-o cu răfuiala fizică.

Vinovăția inculpatului este demonstrată și prin probele scrise: plângerea lui Xxxxxxx X. din 21.04.2009 privind tragerea la răspundere penală a minorului Cînev I. care și-a satisfăcut pofta sexuală în formă perversă cu nepotul minor Xxxxxxx X.; proces verbal de verificare a declarațiilor părții vătămate la locul infracțiunii din 03.06.2009 și tabelul fotografic, în cadrul căror Xxxxxxx X. a arătat unde a fost tras forțat de către Cînev I. și dus în fâșia forestieră, unde a fost supus acțiunilor cu caracter sexual de către Cînev I., contrar voinței lui; extras din registrul de învoiți al Centrului de instruire Brigada 3 infanterie motorizată Cahul, conform cărui Xxxx X. a fost învoit în concediu de scurtă durată de la 31.01.2009 până la 01.02.2009; proces-verbal de audiere a martorului Xxxxxxx X. în cadrul instanței de fond, conform cărui ea a declarat că, Xxxxxxxxxxx X. i-a spus că în privința lui Xxxxxxx X. a avut loc un viol în formă perversă, întrebându-l pe Cînev I. despre cele întâmplate, ultimul a început să plângă și a recunoscut, a promis că nu se vor mai întâmpla așa fapte; proces-verbal de audiere a psihologului Moraru L., care în cadrul instanței de fond a concluzionat că partea vătămată Xxxxxxx X. este o persoană emotivă și timidă, conștientizează acțiunile sale, răspunde concret la întrebările adresate, cele relatate de către Xxxxxxx X. sunt adevărate; proces-verbal de audiere a pedagogului Xxxxxxx X., care a declarat că au fost unele probleme la audierea părții vătămate minore deoarece este stresat; raport de expertiză psihiatrică nr. 377 a-2009 din 07.06.2009 în privința lui Xxxxxxx X. potrivit cărui „...partea vătămată, minorul Xxxxxxx X., este capabil să perceapă corect evenimentele care au avut loc conform declarațiilor depuse, adică acțiunile de abuz sexual și în consecință redarea lor în mod concret, situațional, coresponsător vârstei subiectului, deoarece victima poate reda evenimentele din lumea înconjurătoare prin prisma propriilor retrairi și a experiențelor. Evenimentele importante pe dosar i-au produs minorului o anxietate, tensionare îndeosebi în relațiile cu persoanele mai în vârstă decât el, retras, rezervat, dar nu în măsura de a influența la o adaptare socială. Luând în considerație circumstanțele cauzei, este greu de influențat minorul pentru a da astfel de declarații, deoarece declarațiile acestuia sunt expuse consecvent și cu retrairi afective”.

Argumentele apărării, că inculpatul nu ar fi participat la comiterea infracțiunii incriminate, sunt nefondate, or, nu coroborează cu probele analizate supra și anume cu declarațiile părții vătămate Xxxxxxx X., martorilor Xxxxxxx X., Xxxxxxx X., declarațiile inițiale ale lui Xxxx X. - toți indicând că inculpatul a comis faptele incriminate, situație în care nu se poate dispune achitarea inculpatului pentru săvârșirea infracțiunii deduse judecății, atâta timp cât probele dosarului confirmă fără dubii vinovăția acestuia, sub forma intenției directe. Respectivul rezumat își găsește suportul și în viziunea experților psihologi, care cu grad mare de certitudine au concluzionat că partea vătămată este credibilă în declarații.

Este neîntemeiată și alegația avocatului că, acuzarea nu a prezentat nici o probă, care i-ar fi permis instanței de judecată să pronunțe o sentință de condamnare în privința lui Cînev I., vinovăția acestuia negăsindu-și confirmarea în cadrul cercetării judecătorești, or, acuzatorul de stat a prezentat ca probe declarațiile părții vătămate minorul Xxxxxxx X. care a indicat direct asupra lui Cînev I. că anume el a și comis acțiunile perverse, fapte confirmate și prin declarațiile inițiale ale martorului Xxxx X.

Relatările părții vătămate au fost confirmate și prin declarațiile martorului minor Xxxxxx X., care a expus o versiune compatibilă și care se completează cu declarațiile părții vătămate și care nu au fost schimbate pe tot parcursul judecării cauzei; prin declarațiile martorului Xxxxxxx X. care pe tot parcursul cercetărilor penale a depus declarații coerente; prin declarațiile martorului Xxxx X. depuse pe parcursul urmăririi penale și inițial în instanța de judecată; prin procesul-verbal de verificare a declarațiilor părții vătămate minore la locul infracțiunii; prin raportul de expertiză psihiatrico-psihologică în complex a minorului Xxxxxx X. nr.377 din 07.07.2009; prin extrasul din registrul de învoiri a Centrului de instruire Brigada 3 Infanterie Motorizată Cahul, iar nerecunoașterea vinovăției de către inculpat reprezintă o tactică de apărare și de eschivare de la răspunderea penală.

Sunt neîntemeiate și argumentele apărării, că acuzațiile părții vătămate au legătură cu relațiile ostile dintre bunica ultimului, Xxxxxxx X. și bunica inculpatului, Xxxxxx X., or, pe parcursul examinării cauzei nu s-a stabilit nici un motiv de a crede că partea vătămată îl învinovățește neîntemeiat pe inculpat, deoarece Xxxxxx X. imediat după săvârșirea infracțiunii, l-a informat pe fratele său Xxxxxx X. că anume inculpatul a săvârșit faptele infracționale.

Argumentul apărării că Xxxxxxx X. este bunica lui Xxxxxx X. și prin urmare este o persoană cointereseată, care de altfel l-a amenințat pe martorul Xxxx X. să facă declarații împotriva lui Cînev I., nu sunt susținute prin probe veridice.

Cu referire la alegațiile apărării, că nu este de acord cu concluzia instanței că declarațiile părții vătămate au fost întotdeauna consecutive, se atestă că declarațiile părții vătămate minore cu adevărat au fost consecvente și consecutive pe tot parcursul anchetei penale și ședințelor de judecată, care coroborează cu raportul de expertiză psihiatrico-psihologică nr. 377a din 07.07.2009, că *„...partea vătămată, minorul Xxxxxx X., este capabil să perceapă corect evenimentele, care au avut loc conform declarațiilor depuse. Minorul este greu de influențat pentru a da astfel de declarații, deoarece declarațiile acestuia sunt expuse consecvent și cu retrăiri afective”*.

O atenție sporită urmează a fi acordată și probelor referitor la starea psiho-emoțională a părții vătămate după săvârșirea asupra lui a acțiunilor infracționale de către inculpat, și anume raportul de evaluare psihologică, că *„despre cele întâmplate minorul vorbește fără plăcere, devine mai timid și tăcut, evită privirea interlocutorului. Foarte greu povestește despre această întâmplare, mai mult răspunde la întrebări, uneori pur și simplu dă din cap”*.

Astfel, este cert că partea vătămată nu și-a schimbat declarațiile în ședința de judecată, ci dimpotrivă a susținut cele declarate în cadrul urmăririi penale.

Este nefondat și argumentul avocatului că, instanța de judecată face niște constatări absolut neîntemeiate, precum că recipisa a fost întocmită în condiții suspecte, or, partea vătămată Xxxxxx X. a declarat că *„a scris-o deoarece s-a certat cu bunica, ...este obosit de atâtea procese..., a dorit ca recipisa să termine tot”*, iar în instanța de apel partea vătămată a negat cele scrise în recipisă, indicând că nu a scris-o el, și a fost impus să o semneze.

Apărarea a făcut trimitere la declarațiile martorului Xxx X., că Xxxxxx X. îi este nepot și a locuit cu acesta în perioada de iarnă. Xxxxxx X. i-ar fi comunicat că Xxxxxx X. l-a alungat și i-a povestit despre planurile sale. A cerut de la el o foaie de hârtie și a scris ceva pe ea. Când a plecat, foaia era pe masă, iar când a revenit era sub pernă. A transmis foaia mamei inculpatului Xxxxx X. Este în relații bune cu Xxxxxx X., și i-a zis că a luat foaia scrisă de el și a transmis-o mamei inculpatului care în ședința instanței de fond a declarat că îl cunoaște pe Xxx X., sunt consăteni și sunt în relații bune. A confirmat că a primit recipisa de la Xxx X. la 06.05.2015, apoi a fost telefonată de bunica sa, care a zis că Xxxxxx X. dorește să vorbească cu ea, dar Xxxxx X. nu a dorit să comunice cu Xxxxxx X. Când a primit recipisa de la Xxx X. nu a știut ce să facă cu ea și a transmis-o avocatului său. Scopul recipisei scrise de Xxxxxx X. era că acesta dorește să spună adevărul.

Însă, declarațiile menționate nu indică asupra faptului că infracțiunea nu a avut loc, ci asupra comportamentul părții vătămate, care potrivit declarațiilor anterior făcute într-adevăr a întocmit recipise, însă ulterior a explicat că le-a întocmit deoarece a obosit și dorește să pună capăt umilinței sale.

Sunt neîntemeiate și alegațiile apărării, că instanța de judecată are o atitudine părtinitoare și tendențioasă, neexplicând de ce declarațiile date de către martori, care vorbesc despre nevinovăția inculpatului sunt apreciate critic, iar declarațiile persoanelor cointeresate în denaturarea adevărului nu sunt apreciate la fel, or, judecătorul apreciază probele conform propriei convingeri, formate în urma examinării lor în ansamblu, sub toate aspectele și în mod obiectiv, călăuzindu-se de lege.

Urmează a fi respins și argumentul apărării că martorul Xxxx X a făcut declarații care îl încredințează pe Cînev I., deoarece de către lucrătorul de poliție Xxxxxx X. la ziua când acesta a venit la el în armată i-a spus că inculpatul a scris plângere pe el și el s-a speriat că va fi închis, or, asupra martorului Xxxx X. nu au fost comise acțiuni de influențare, amenințare sau de altă natură pentru a depune declarații neveridice împotriva lui Cînev I. Martorul a fost audiat de către procuror, ulterior a făcut declarații în fața instanței și nu au fost prezentate probe concrete, care ar confirma presupusa amenințare din partea lucrătorului de poliție, motiv care a dus la schimbarea de către martor a declarațiilor sale date la etapa urmăririi penale și în ședințele de judecată în prima instanță. Analizând declarațiile martorului Xxxx X depuse pe parcursul urmăririi penale și în instanța de judecată care demască acțiunile inculpatului, și ulterior în instanțe prin care martorul neagă declarațiile anterior făcute, se observă că declarațiile inițiale completează declarațiile părții vătămate cu privire la infracțiunea comisă și coroborează cu alte probe analizate supra. Pe când, declarațiile prin care neagă că ar cunoaște ceva despre infracțiune au fost făcute peste o perioadă îndelungată de timp, după ce martorul a fost în contact direct cu inculpatul și acestea nu coroborează cu alte probe, astfel sunt nesincere.

Nu sunt fondate și argumentele apărării că descifrările convorbirilor telefonice, demonstrează că inculpatul nu l-a telefonat pe Xxxx X. când acesta a fost învoit în concediu de scurtă durată la 31.01.2009 până la 01.02.2009 ora 17.00 și 21.02.2009 până la 22.02.2009, or, inculpatul în ședința de judecată a declarat că avea două

numere de telefoane xxxxxxxxx și xxxxxxxxx, însă descifrările telefonice au fost ridicate numai de pe un număr de telefon mobil și anume xxxxxxxxx.

Astfel, cu toate că de acumularea probei respective este responsabil procurorul, care nu a efectuat și nu a dispus ridicarea informației de pe toate numerele de telefon, care se aflau în folosința inculpatului, vinovăția inculpatului în săvârșirea faptelor imputate este confirmată și racordată în ansamblu cu alte probe menționate, chiar și în cazul în care informația descifrărilor de pe numărul de telefon nu a confirmat contactul respectivelor persoane pe unicul număr de telefon verificat.

Infrațiunea săvârșită în privința lui Xxxxxx X. în anul 2009 în s. Xxxxxxxx, prezintă prin sine o pericolozitate socială extremă, reprezintă niște fapte oribile, însă rolul organelor judiciare, inclusiv al instanței de judecată este de aflare a adevărului potrivit art. 1 Cod procedură penală, iar aflarea adevărului și lămurirea cauzei sub toate aspectele se poate face doar pe bază de probe (art. 99 Cod procedură penală) și cu respectarea tuturor principiilor ce guvernează desfășurarea procesului penal, principiile reglementate atât de legislația internă cât și de cea europeană.

Astfel, în baza probelor administrate din punct de vedere al pertinentei, concludenței, utilității și veridicității ei, iar toate probele în ansamblu - din punct de vedere al coroborării lor, este confirmată pe deplin vinovăția inculpatului Cînev I. în săvârșirea infrațiunii prevăzute de art. 172 alin. (3) lit. a) Cod penal, ca satisfacerea poftelor sexuale în formă perversă, săvârșită prin constrângere fizică și psihică a persoanei, profitând de imposibilitatea acesteia de a se apăra, acțiunile fiind săvârșite asupra unei persoane despre care se știa cu certitudine că nu a atins vârsta de 14 ani.

La stabilirea pedepsei, instanța de apel a ținut cont de prevederile art. 16, 61, 75-77, 79 Cod penal, că circumstanțe agravante nu s-au stabilit, cea atenuantă fiind săvârșirea infrațiunii de către un minor, că infrațiunea comisă este una deosebit de gravă, că se reține circumstanța excepțională – minoratul persoanei care a comis infrațiunea, concluzionând că scopul pedepsei penale va putea fi atins prin aplicarea în privința inculpatului a unei pedepse privative de libertate sub limita minimă prevăzută de sancțiunea normei penale incriminate.

13. Avocata Mariana Arabadji, a declarat recurs ordinar, solicitând casarea acestei decizii, cu pronunțarea unei noi hotărâri, prin care inculpatul să fie achitat.

Recurenta a invocat, că instanța de apel a dat o apreciere eronată probelor din dosar, nepronunțându-se asupra motivelor invocate în apelul declarat de către apărare și în special asupra faptului că instanța de fond a depășit limitele judecării cauzei și absolut ilegal și-a atribuit rolul și funcțiile organului de urmărire penală, constatând că episodul din luna martie a avut loc de fapt la 17.04.2009.

Instanța de apel nu s-a expus asupra motivelor respingerii demersurilor apărării de a audia martorul Xxxxxxx X., Xxxxxxx X. și Xxxxx X., care urmau să relateze circumstanțele în care a fost întocmită de către partea vătămată cererea din 31.07.2016, deja după pronunțarea sentinței de către instanța de fond.

Instanța de apel și-a întemeiat concluziile pe probe neverificate în instanța de apel, și anume: declarațiile martorilor Xxxxxxx X. și Xxxxx X.

La fel, instanța de apel a reținut doar declarațiile martorului Xxxx X., date în cadrul urmăririi penale și în instanța de fond la 31.01.2011, fără a invoca de ce nu ține cont de declarațiile acestuia din urmă, date în instanța de apel la 02.05.2012.

Instanța de apel a făcut trimitere la declarațiile părții vătămate XXXXXX X., pe care aceasta le-ar fi făcut în cadrul ședinței de judecată a instanței de apel, precum că cererile au fost întocmite la insistența rudelor și prietenilor familiei Cînev și că ar fi fost nevoit să semneze pentru a evita insistența exercitată asupra lui și pentru a înceta terorizarea, însă acesta nu a făcut careva declarații în instanța de apel și reieșind din materialele cauzei penale, suferă de retard mintal.

În drept recursul este întemeiat pe prevederile art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală – instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel, hotărârea instanței de apel nu conține motivele pe care se întemeiază soluția.

13.1. A declarat recurs ordinar și avocatul Pavel Zamfir, în care solicită casarea hotărârilor adoptate, cu pronunțarea unei noi hotărâri, prin care inculpatul să fie achitat, sau să fie dispusă rejudecarea cauzei în aceeași instanță de apel, în alt complet de judecată.

Recurentul a indicat, că sentința instanței de fond nu corespunde exigențelor prestabilite de art. 385, 389 și 391 alin. (1) pct. 1) și 2) Cod de procedură penală.

Instanța de apel nu a reparat eroarea admisă de instanța de fond, repetând aceleași circumstanțe de fapt, iar motivul de casare a sentinței, invocat la fila 8 a hotărârii contestate nu conciliază cu dispozitivul acesteia și nici cu sensul soluției date – atenuarea, în exclusivitate a pedepsei condamnatului.

Partea descriptivă a deciziei nu corespunde cu dispozitivul, or în situația în care instanța de apel a admis apelul procurorului, sentința urma să fie casată numai în partea stabilirii pedepsei. Iar, în cazul admiterii apelurilor apărării, instanța urma să caseze integral sentința și să emită o nouă hotărâre de achitare a inculpatului.

Instanța de apel nu a dat apreciere interpretării privind perioada de timp a comiterii epizoadelor infracționale imputate.

Soluția de condamnare dată de instanța de fond, în sentința din 20.05.2016 a fost bazată pe aceleași probe, care anterior au servit temei pentru achitarea inculpatului, având loc o reapreciere a probelor.

Mai mult, declarațiile părții vătămate nu pot fi recunoscute ca probă, având în vedere caracterul contradictoriu al acestora și opoziția lor cu declarațiile inculpatului, care sunt consecutive, veridice și care coroborează cu alte probe.

Instanța de apel nu a combătut declarațiile inculpatului, dar a făcut doar referință la alte declarații ale bunicii și fratelui părții vătămate, care poartă un caracter subiectiv.

Probele prezente la materialele dosarului, nu indică în mod direct, la implicarea inculpatului în comiterea faptei imputate.

În drept, recursul este întemeiat pe prevederile art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală – instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel, hotărârea instanței de apel nu conține motivele pe care se întemeiază soluția, motivarea soluției contrazice dispozitivul hotărârii.

14. Examinând admisibilitatea în principiu a recursurilor ordinare nominalizate pe baza materialului din dosarul cauzei și motivelor invocate, Colegiul penal

concluzionează că acestea urmează a fi declarate inadmisibile din următoarele considerente.

Potrivit art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală, hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de această instanță, inclusiv în temeiul când instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel, când hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, când motivarea soluției contrazice dispozitivul hotărârii.

Instanța de recurs verifică doar dacă s-a aplicat corect legea la faptele reținute prin hotărârea atacată și dacă aceste fapte au fost constatate cu respectarea dispozițiilor de drept formal și material.

În sensul vizat și în raport cu circumstanțele invocate în recursurile ordinare (*pct. 13., 13.1. din decizie*), se reține că împrejurările menționate în partea descriptivă a hotărârii contestate, inclusiv cele reproduse în pct. 12. din prezenta decizie, relevă în mod concludent că instanța de apel a constatat și apreciat circumstanțele de fapt și de drept privind învinuirea înaintată inculpatului și încadrarea juridică justă a acțiunilor infracționale ale acestuia, în strictă conformitate cu prevederile normelor de procedură penală și prescripțiilor de drept material, prin prisma cumulului de probe anexate la dosar, inclusiv declarațiile părții vătămate minore Xxxxxx X., martorilor oculari Xxxxxx X. și Xxxx X., martorilor Xxxxxxxx X. Xxxxxxxx X., psihologului Xxxxxx X. și pedagogului Xxxxx X., plângerea lui Xxxxxxxx X. din 21.04.2009, proces verbal de verificare a declarațiilor părții vătămate la locul infracțiunii din 03.06.2009 și tabelul fotografic, extrasul din registrul de învoiați a Centrului instruire Brigada 3 infanterie motorizată Cahul, conform căruia Xxxx X. a fost învoit în concediu de scurtă durată de la 31.01.2009 până la 01.02.2009, raportul de expertiză psihiatrică nr. 377 a-2009 din 07.06.2009 potrivit căruia „...partea vătămată, minorul Xxxxxx X, este capabil să perceapă corect evenimentele, care au avut loc conform declarațiilor depuse, adică acțiunile de abuz sexual și în consecință redarea lor în mod concret, situațional, corespunzător vârstei, subiectului, deoarece victima poate reda evenimentele din lumea înconjurătoare prin prisma propriilor retrairi și a experiențelor. Evenimentele petrecute pe dosar i-au produs minorului o anxietate și tensionare îndeosebi în relațiile cu persoanele mai în vârstă decât el, retras, rezervat, dar nu în măsura de a influența la o adaptare socială. Luând în considerație circumstanțele cauzei, este greu de influențat minorul pentru a da astfel de declarații, deoarece declarațiile acestuia sunt expuse consecvent și cu retrairi afective”, toate probele fiind apreciate în conformitate cu prevederile art. 101 alin. (1) Cod de procedură penală, din punct de vedere al pertinentei, concludenței, utilității, veridicității și coroborării lor, instanța de apel indicând detaliat motivele pentru care a respins dovezile și versiunile apărării, probele administrate pe caz demonstrând elocvent prezența în acțiunile inculpatului a elementelor infracțiunii prevăzute la art. 172 alin. (3) lit. a) Cod penal, instanța de apel pronunțându-se asupra tuturor motivelor invocate în apelurile apărării, soluția adoptată fiind conformă și relevanțelor statuate în decizia Colegiului penal al Curții Supreme de Justiție din 23.04.2013, indicațiile cărei, potrivit art. 436 Cod de procedură penală, sunt obligatorii pentru instanța de rejudecare (*pct. 6. din decizie*).

Conform jurisprudenței CtEDO, în asemenea situație, nu se mai impune o reevaluare a conținutului mijloacelor de probă, acestea demonstrând cu prisosință soluția dată de prima instanță. Or, în cazul în care instanța de fond și-a motivat decizia luată, arătând în mod concret la împrejurările care confirmă sau infirmă o acuzație penală, pentru a permite părților să utilizeze eficient orice drept de recurs eventual, o curte de recurs poate, în principiu, să se mulțumească de a relua motivele jurisdicției de primă instanță (*hotărârea CtEDO Garcia Ruis c. Spaniei, Helle c. Finlandei*). Art. 6 din CEDO impune în special, în sarcina „instanței”, obligația de a efectua o examinare efectivă a motivelor, argumentelor și probelor propuse de părți, cu excepția cazului în care se apreciază relevanța acestora. Deși este adevărat că obligația motivării deciziilor, impusă instanțelor de art. 6 § 1 din CEDO, nu poate fi înțeleasă ca impunând formularea unui răspuns detaliat la fiecare argument (*hotărârea CtEDO, pct. 80-81, Perez c. Franței, Van de Hurk c. Țărilor de Jos*).

Totodată, recursurile declarate, potrivit argumentelor invocate și reproduse în pct. **13.**, **13.1.** din prezenta decizie, sunt întemeiate doar pe critica modului în care instanța de apel a apreciat probele și circumstanțele cauzei.

Dar, pornind de la relevanțele art. 6 pct. 11¹, 27, 414 alin. (1) și (2) a Codului de procedură penală, eroarea gravă de fapt nu reprezintă o apreciere greșită a probelor, iar judecătorul apreciază probele în conformitate cu propria sa convingere, formată în urma cercetării tuturor probelor administrate. Instanța de apel, judecând apelul, verifică legalitatea și temeinicia hotărârii atacate în baza probelor examinate de prima instanță, conform materialelor din cauza penală și în baza oricăror probe noi prezentate instanței de apel, și poate da o nouă apreciere probelor din dosar. Astfel, activitatea instanței de apel privind doar aprecierea sau reaprecierea probelor și circumstanțelor cauzei, în alt sens decât cel pe care îl propune apărarea, este o competență și prerogativă legală a acestei instanțe, care nu constituie un temei de drept separat din numărul celor incluse în art. 427 Cod de procedură penală și, astfel, invocarea acestei chestiuni în recursul ordinar, la fel, este lipsită de orice temei legal.

Mai mult, motivele invocate în recursurile de pe rol au constituit deja obiect de examinare în instanța apel, fiind oferite răspunsuri argumentate în acest sens (*pct. 11. – 13.1. din decizie*), iar o altă opinie asupra probelor și circumstanțelor pricinii care au fost puse la baza sentinței de condamnare, conform jurisprudenței CtEDO, nu poate servi temei pentru reexaminarea cauzei (*hotărârea din 16 ianuarie 2007, pct. 20, cazul Bujnița versus Moldova*).

Este de reținut și că, potrivit art. 336 alin. (6) și (7) Cod de procedură penală, în termen de 3 zile lucrătoare de la data anunțării semnării procesului-verbal, participanții la proces au dreptul să formuleze obiecții asupra lui, indicând inexactitățile și motivele pentru care îl consideră incomplet. Obiecțiile la procesul-verbal se examinează de către președintele ședinței de judecată care, pentru anumite concretizări, poate chema persoana care le-a formulat. Rezultatul examinării obiecțiilor, în caz de acceptare a lor, se formulează printr-o rezoluție pe textul obiecțiilor, iar în caz de respingere – prin încheiere motivată. Obiecțiile și încheierea asupra lor se anexează la procesul-verbal.

În conformitate cu prescripțiile art. 413 alin. (3), (4), 414 alin. (2), (3) Cod de procedură penală, instanța de apel, la cererea părților, poate cerceta suplimentar probele administrate în primă instanță și poate administra probe noi. În cazul în care invocă necesitatea administrării de noi probe, părțile trebuie să indice aceste probe și mijloacele cu ajutorul cărora pot fi administrate, precum și motivele care au împiedicat prezentarea lor în primă instanță. Instanța de apel verifică declarațiile și probele materiale examinate de prima instanță prin citirea lor în ședința de judecată, cu consemnarea în procesul – verbal. În cazul în care declarațiile persoanelor care au fost audiate în prima instanță se contestă de către părți, la solicitarea acestora, persoanele care le-au depus pot fi audiate în instanța de apel conform regulilor generale pentru examinarea cauzelor în primă instanță.

În această consecutivitate se atestă că potrivit procesului-verbal al ședinței și a încheierii protocolare, instanța de apel a respins motivat demersul apărării privind audierea martorilor Xxxxxxx X., Xxxxxxx X. și Xxxxxx X., soluția dată coroborând și cu faptul că apărarea nu și-a argumentat solicitarea în temeiul prescripțiilor din art. 413 alin. (4), 414 alin. (3) Cod de procedură penală. Totodată, instanța de apel a verificat declarațiile și probele materiale examinate de prima instanță, inclusiv *declarațiile martorilor Xxxxxx X. și Xxxx X.*, prin citirea lor în ședința de judecată și consemnarea în procesul – verbal (*vol. III, f.d.128-129 verso, 130-131*).

Asupra acestui proces-verbal nu au fost aduse obiecții, în conformitate cu prescripțiile din art. 336 alin. (6), (7) Cod de procedură penală și, astfel, informațiile înserate în actele procedurale vizate sunt prezumate a fi veridice.

Prin urmare, argumentele recurentului Mariana Arabadji că: „*instanța de apel nu s-a expus asupra motivelor respingerii demersurilor apărării de a audia martorul Xxxxxxx X., Xxxxxxx X., Xxxxx X., care urmau să relateze circumstanțele în care a fost întocmită de către partea vătămată cererea din 31.07.2016, deja după pronunțarea sentinței de către instanța de fond. Instanța de apel și-a întemeiat concluziile pe probe neverificate în instanța de apel, și anume: declarațiile martorilor Xxxxxxx X., Xxxx X.*” sunt absolut neîntemeiate (*pct. 13. din decizie*).

Pe lângă aceasta, este evidentă și netemeinicia argumentului avocatei Mariana Arabadji că (*instanța de fond a depășit limitele judecării cauzei, constatând că episodul din luna martie a avut loc de fapt la 17.04.2009*), or, instanța de apel a casat total sentința, tocmai din motivul că prima instanță, utilizând sintagma „*potrivit învinuirii*”, nu a constatat faptele imputate inculpatului, iar în descriptivul deciziei atacate nu se regăsesc asemenea constatări în descrierea faptelor criminale, considerate ca fiind dovedite (*pct. 12., 13. din decizie*).

Împrejurările enunțate denotă în mod concludent că instanța de apel nu a comis erori de drept în raport cu motivele invocate de recurenți, că instanța de apel s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apelurile apărării, că hotărârea contestată conține motive clare și legale pe care se întemeiază soluția, că motivarea soluției nu contrazice dispozitivul hotărârii, și că recursurile ordinare sunt vădit neîntemeiate.

Potrivit art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, instanța de recurs decide inadmisibilitatea recursului înaintat în cazul în care se constată că acesta este vădit neîntemeiat.

Astfel, odată ce recursurile de pe rol sunt vădit neîntemeiate, ele urmează a fi declarate inadmisibile.

15. În conformitate cu art. 431 alin. (1), 432 alin. (1), (2) pct. 4), alin. (3) Cod de procedură penală, Colegiul penal,

DECIDE :

inadmisibilitatea recursurilor ordinare, declarate de avocata Mariana Arabadji și de avocatul Pavel Zamfir, împotriva deciziei Curții de Apel Cahul din 08 noiembrie 2017, în privința inculpatului Cînev Ion Xxx, pe motiv că sunt vădit neîntemeiate.

Decizia este irevocabilă, pronunțată integral la 21 martie 2018.

Președinte

Nicolae Gordilă

Judecători

Iurie Diaconu

Elena Covalenco